

**НАКРАЯ
И
ДВАМАТА
УМИРАТ**

АДАМ СИЛВЕРА

Превод от английски език
Елка Вигенова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да било форма.

Оригинално заглавие: *They Both Die at the End*

Copyright © 2017 by Adam Silvera

All rights reserved.

Превод Елка Виденова

© Егмонт България, 2022

Редактор Христина Стоянова

Коректор Паулина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2022

Тираж: 2500 бр.

ISBN 978-954-27-2758-3

ЕКСКАУЗИВНО ИЗДАНИЕ

Тираж: 500 бр.

ISBN 978-954-27-2759-0

*За тези, които имат нужда от напомняне
да живеят пълноценно всеки ден.*

*Посвещавам тази книга на мама за
цялата ѝ обич и на Сесилия за това, че не
ми спестяваше истината. Винаги съм имал
нужда и от двете.*

ПЪРВА ЧАСТ

Отрядът на смъртта

*Да живееш е най-рядкото нещо на този свят.
Повечето хора просто съществуват
и това е всичко.*

Оскар Уайлд

5 септември 2017 г.

МАТЕО ТОРЕС

00:22 ч.

От Отряда на смъртта ми се обаждат, за да ме предупредят, че днес ще умра. Всъщност „предупреждение“ не е точната дума, тъй като предполага, че нещата са предотвратими, както когато някоя кола ти избибитка, ако минаваш на червено, за да можеш да се върнеш назад. Обаждането от Отряда е по-скоро предизвестие. Сигналът – безкраен отчетлив звън като на църковна камбана – гърми от телефона ми в другия край на стаята. Изпадам в паника, мислите ми започват да се блъскат в главата и заглушават всичко друго. Сигурно така се чувства парашутист преди първия скок или пианист преди важен концерт. Никога няма да разбере.

Това е лудост. Само преди минути четях вчерашен пост във форума „Обратно броене“, в който обречените описват последните си часове чрез статуси, снимки и живи излъчвания. Постът беше на някакъв обречен колежанин, който се опитваше да намери нов дом за кучето си, голдън ретрийвър, а ето че сега самият аз ще умра.

Ще... не... да. Да.

Усещам как нещо ме стяга в гърдите. Днес ще умра.

НАКРАЯ И ДВАМАТА УМИРАТ

Винаги ме е било страх да умра. И не знам защо си въобразявах, че този страх може да изплаши Смъртта. Естествено, не завинаги, но поне да я отложим, докато порасна. Баща ми, и той е замесен – съвсем съзнателно ме насърчаваше да си мисля, че съм главен герой в някаква история, на когото нищо лошо не може да се случи, камо ли да умре, понеже трябва да спаси света. Но постепенно хаотичните мисли в главата ми се укротяват, вестителят от Отряда чака да вдигна телефона, за да ме извести, че днес, на осемнайсетгодишна възраст, ще умра.

Всъщност съм на...

Не искам да вдигам. Искам да изтичам в стаята на баща ми, да заровя лице във възглавницата и да проклинам, че точно сега лежи в интензивно отделение. Искам да блъскам по стената, бесен, че преждевременната ми смърт и без това е предопределена, понеже майка ми е починала по време на раждането. Телефонът звъни за трийсет пъти. Повече не мога да отлагам, както не мога да отложим и онова, което ще се случи днес.

Отмествам лаптопа от скута си и ставам от леглото. Залитам, лошо ми е. Крача към бюрото като зомби, съвсем бавно, като ходещ мъртвец.

На екрана пише, че обаждането е от Отряда на смъртта. Естествено.

Целият треперя, но някак успявам да натисна зеления бутон. Не знам какво да кажа. Просто дишам – остават ми по-малко от двайсет и осем хиляди вдишвания, средния брой вдишвания, които обикновен човек поема на ден, – така че най-добре да дишам, докато все още мога.

– Здравейте, обаждат се от Отряда на смъртта. Казвам се Андреа. Вие ли сте Тимъти?

Тимъти.

Не се казвам Тимъти.

– Имате грешка – казвам на Андреа. Сърцето ми се укро-

ОТРЯДЪТ НА СМЪРТТА

тява, макар да ме залива жал за бедния Тимъти. Честна гума. – Казвам се Матео.

Кръстен съм на баща ми и той би искал да продължа рода му. Може би бих могъл, ако ми е писано да имам дете.

Чувам я как трака по клавиатурата, вероятно поправя нещо в базата данни.

– О, извинете. Тимъти е господинът, с когото разговарях току-що. Не прие новината много добре горкият. Вие сте Матео Торес, нали?

И с тези гуми се изпарява и последната ми надежда.

– Матео, моля да потвърдите, че това сте вие. Трябва да проведем още няколко разговора.

Винаги съм си представял, че когато ми се обади, вестителният – сами се наричат така – ще бъде състрадателен, ще ми поднесе новината внимателно и непременно ще отбележи колко трагичен е случаят ми, понеже съм толкова млад. Честно казано, щях да съм доволен и ако звучеше малко побогро и ме посъветваше да се опитам да се позабавлявам и да изживея пълноценно деня си, след като вече знам какво ме очаква. Един вид, да не се застоявам вкъщи и да отварям нов пъзел с хиляда парченца или да си губя времето да мастурбирам (понеже истинският секс ме плаши). Но жената отсреща ме кара да се чувствам, сякаш ù губя времето, с което, за разлика от мен, разполага в изобилие.

– Да, добре, Матео съм. Аз съм Матео.

– Матео, със съжаление ви информирам, че в рамките на следващите двайсет и четири часа ще срещнете ненавременната си смърт. И макар да не можем да направим нищо, за да предотвратим съдбата ви, то поне имате шанс да изживеете пълноценно последните си часове.

Бръщолеви как животът невинаги е справедлив, после изброява някои дейности, в които мога да участвам в днешния ден. Не би трябвало да ù се ядосвам, но ми е повече от ясно, че машинално повтаря думите, запечатали се в паметта ù

НАКРАЯ И ДВАМАТА УМИРАТ

след стотици, а може би хиляди обаждания. Изобщо не ми съчувства. Сигурно си пили ноктите или играе на морски шах, докато ми говори.

В „Обратно броене“ обречените постват всякакви неща, описват обаждането и как прекарват последния си ден. Това си е нещо като туитър за обречени. Изчел съм моновете постове, в които разни обречени признават, че са пинали вестителите как ще умрат, но всеки знае, че не казват на никого, дори на бившия президент Рейнолдс, който преди четири години се опита да се скрие от Смъртта в подземен бункер и бе убит от един от тайните си агенти. От Отряда просто ти известяват датата, но не и кога точно, нито пък как.

– Разбрахте ли?

– Да.

– Влезте в сайта *deathsqquad.com* и погълнете бланката, ако имате специални изисквания за погребението си, както и какво точно искате да пише на надгробната плоча. Ако пък искате да бъдете кремиран...

Бил съм само на едно погребение. Баба ми почина, когато бях на седем, и на погребението ѝ направих страшна сцена, понеже не искаше да се събуди. Само пет години след това се появи Отрядът и изведнъж *всички* са будни на собственото си погребение. Прекрасно е да можеш да се сбогуваш с близките си, преди да умреш, но не е ли по-добре да прекараш това ценно време, живееш ли? Сигурно щях да мисля по друг начин, ако имаше кой да дойде на погребението ми. Ако имах повече приятели, отколкото пръстите на едната ми ръка.

– И така, Тимъти, от името на всички от Отряда на смъртта искам да изкажа искрено то ни съжаление, че те губим. Изживей този ден пълноценно.

– Матео.

– Точно така, Матео. Обърках се. Имах дълъг ден, а тези разговори са доста стресиращи, пък и...

ОТРЯДЪТ НА СМЪРТТА

Затварям телефона. Малко грубо от моя страна, но не мога да слушам как някой се оплаква колко е стресиран, когато след час може вече да не съм сред живите – може да се задавя с таблетка за гърло, да падна по стълбите и да си счупя врата, преди дори да съм излязъл на улицата, може някой да нахълта и да ме убие. Едно нещо е сигурно – няма да умра от старост.

Свличам се на пода. Животът ми ще свърши днес и не мога да направя абсолютно нищо. Не мога да отида през девет земи в десета, да победя дракон и да открия магически скитър, който да спре смъртта. Не мога да скоча на летящо килимче и да намеря вълшебен джин, който да изпълни желанието ми за дълъг и простичък живот. Може би мога да открия някой учен, който да ме замрази, но вероятността да умра по време на експеримента е доста голяма. Никой не може да избегне Смъртта, а аз ще я срещна още днес.

Списъкът с хората, които ще ми липсват, ако мъртвите изобщо могат да изпитват такива чувства, е толкова кратък, че дори не може да се нарече списък – баща ми, естествено, защото ужасно се старее да ми бъде добър баща; Лидия, защото не само не ме игнорира из коридорите, но и сяда до мен в стола, винаги е в моя екип по химия и ми разказва как иска да стане природозащитник, който ще спаси света, а аз ще ѝ се отплатя, като живея в този свят. И толкоз.

А ако някой се интересува от списъка с хора, които *няма* да ми липсват, е, нямам такъв. Никой не ми е сторил нищо лошо. Дори разбирам защо някои хора не се опитват да се сприятелят с мен. Наистина. Параноик съм. В редките случаи, когато съучениците ме канеха на нещо забавно, например каране на кънки в парка или разходка с колите вечер, аз отказвах, защото *не беше изключено* да предизвикаме Смъртта *евентуално*. Предполагам, че това, което ще ми липсва най-много, са пропуснатите възможности да живея пълноценно и да създам приятелства с хората, до които сегях цели

НАКРАЯ И ДВАМАТА УМИРАТ

четири години. Ще съжалявам, че не се сприятелих с никого по време на купоните с преспиване, когато всички стояха до късно и играеха на настолни игри или XBox*, и то единствено защото ме беше страх.

Но човекът, който щеше да ми липсва най-много, е Бъгещият Матео, който може би в един момент щеше да се поотпусне и да заживее като хората. Трудно ми е да си го представя ясно, но това е един Бъгещ Матео, който опитва нови неща, пуши трева с приятели, взема си шофьорския изпит и се мията на самолета за Пуерто Рико, за да открие корените си. Представям си го как излиза с момиче и си има компания. Даже свири на пиано пред приятели, пее пред тях и на погребението му (което ще трае поне два дни) е пълно с хора, които безкрайно съжаляват, че не са успели да го прегърнат за последен път.

Бъгещият Матео щеше да има значително по-дълъг списък с хора, които ще му липсват.

Но вече няма как да се превърна в Бъгещия Матео. Никоой няма да пуши трева с мен, да ме слуша как свиря на пиано, и да седи до мен в колата на баща ми, след като си взема книжката. Няма да споря с приятели кой да вземе по-хубавия чифт обувки за боулинг, нито кой да играе Върколака на компютъра.

Отново се отпускам на пода и си мисля, че сега положението е „играй или умри“. Даже не е точно така. По-скоро „играй и после умри“.

00:42 ч.

Когато е разстроен за нещо или разочарован от себе си, баща ми влиза под гуша. Започнах да му подражавам, когато станях на тринайсет, защото именно тогава в главата ми взеха

* Марка конзолни платформи за видеоигри, създадена от Microsoft. Предлага още приложения (игри) и стрийминг услуги. За първи път е представена в САЩ през ноември 2001 г. – Бел. ред.